

N. W. VAN
DIEMEN
DE JEL

Adri Alindo

Om een
boter-kistje
en een
sportkar

UITG. N. V. W. D. MEINEMA. DELFT

OM EEN BOTERKISTJE EN EEN SPORTKAR

DOOR

N. W. VAN DIEMEN DE JEL

GEILLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

VIERDE DRUK

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT

EN TEGELIJK SCHOPTE HIJ MET ZIJN LOMPE KLOMP (Zie blz. 6).

HOOFDSTUK I.

Nog in bed.

„Toet, toet toet!” klonk het buiten.
Keesje deed de ogen wijd open en hief het hoofd een beetje uit het kussen op.

Zo kon hij beter horen.

„Toet, toet toet!” ging het weer.

Ja hoor, dat was vaders auto. Nu ging vader er op uit om de zieke mensen te bezoeken. Dat is zo het dagelijks werk van een dokter.

Vlug wierp Keesje de dekens van zich af en sprong uit zijn bed. Hij liep naar een van de ramen, greep het gordijnkoord, trok, en „rissss! rissss! rissss!” schoten de gordijnen van elkaar.

De kamer was opeens vol klaar morgenlicht.

Keesjes ogen knipperden er even van.

Nog net zag hij de auto wegschieten.

„Toe-oe-oe-oet! Toe-oe-oe-oet!” klonk het lang gerektdoor door de lucht.

Wat dat betekende wist Keesje wel. Op die manier zei vader nog eens goedendag, één keer voor moeder en één keer voor hem.

Keesje bleef nog even bij het raam staan en keek dwars over de weg naar het blinkende water van het kanaal.

Hoe lang die weg en dat kanaal wel waren wist hij niet. Samen liepen ze al maar stijf naast elkaar dwars voor het doktershuis heen en dan al maar recht-toe recht-aan.

Links en rechts en verderaf lagen de boerderijen.

Sommige verscholen zich onder de dichte kruinen van hoge bomen. Hier en daar piekte een kerktoren de lucht in. Daar lagen de dorpen omheen. Hoe die dorpen allemaal heetten, wist Keesje niet. Als je maar een goed jaar op school bent, dan behoef je dat ook niet te weten. Henk van Dorus, den brugwachter kende ze wel. Maar die Henk was ook meer dan een jaar ouder dan hij.

Keesje keek de kant uit van het brugwachtershuis.

Maar hij kon het niet zien. Het lag te veel terug.

De brug zag hij wel. Zwart lag ze over het zonnig blanke water.

Opeens draaide Keesje zijn hoofd van het raam af. Hij meende te horen, dat er iemand de trap op kwam. Vast, dat was moeder. Die kwam hem wakker maken.

Haastig trok Keesje de gordijnen weer dicht, „rissss, rissss, rissss,” vloog naar zijn bed, sprong er in en . . . . „auw, auw,” klaagde hij met een benepen stemmetje, „auw, wat doet mijn knie weer zeer!”

Wat bedaarder nu trok hij de dekens over zich heen, tot vlak onder zijn neus. Toen hield hij zich muisstil en luisterde.

Zo aanstonds zou moeder de kamer wel komen opstappen.

Keesje wachtte, de ogen stijf dicht, precies of hij sliep.

Maar er kwam niemand! niemand! Hij had zich dus vergist.

Toen deed Kees zijn ogen maar weer open.

Het mooie licht van daarstraks was nu uit de kamer weg.

Alleen een enkel blinkend streepje drong door een kiertje tussen de gordijnen naar binnen. En dat beetje zonneglans schoot recht over Keesjes ledikant.

Hij keek er dwars doorheen.

„Hè,” zei hij, „wat leuk!”

Zijn ogen gingen hoe langer hoe wijder open.

Wat zaten er toch een hoop zwevende dingetjes in die glanzende lichtstreep!

Het leken wel hele, hele kleine mugjes, die een dansje met elkaar maakten, kris-kras door elkaar, op en neer, heen en weer.

Hij probeerde een van de grootste met zijn blik te volgen.

Maar mis hoor! Het lukte niet. Die dingen zwierven en zwaaiden ook zo wonderlijk dooreen. Daar was geen oog op te houden!

Opeens vergat Keesje alles om zich heen: de gouden lichtstreep, de stofjes, heel de kamer. Hij voelde weer pijn in zijn knie. Wel niet erg, maar hij voelde het dan toch.

* *
* *

Gisteravond, toen moe hem naar bed bracht, was het veel, veel erger. Toen moest hij zich werkelijk goed houden om het niet te laten merken. Moeder mocht er niets van weten, en Mina, de meid, evenmin. Die babbelde toch maar alles over aan moeder. Voor vader behoefde hij niet bang te zijn. Die had het veel te druk om op hem te letten. Dokters hadden het altijd druk.

Maar voor moeder moest hij oppassen. Die zag bijna alles. En dacht je nou, dat hij bij zijn pijnlijke knie nog een standje op de koop toe wou hebben? En dan nog wel voor Henk van den brugwachter? Neen hoor! Dank je wel! Die Henk was een geménerd! Henk had hem geschopt, gemeen geschopt met zijn grote klompen. Maar hij zou het Henk betaald zetten! Dat zou hij! Henk was ook een echte flauwerd! Waarom wou Henk hem niet eens een keertje met het karretje laten rijden, dat de brugwachter van een boterkistje gemaakt had?

Drie keer had hij het aan Henk gevraagd, en drie keer

had Henk „nee” gezegd. „Jij blijft lekker van mijn karretje af!” had Henk getreiterd.

Nou, toen had hij het niet meer gevraagd. Nee! Natuurlijk niet! Maar hij had van kwaadheid zo hard als hij kon aan het karretje gerukt, en . . . . ineens was het achterste plankje er af gevlogen.

Wat was die Henk toen nijdig geworden! En geschreeuwd dat die Henk had, neen maar! „Mijn karretje is kapot! Mijn karretje is kapot!” schreeuwde Henk en tegelijk schopte hij met zijn lompe klomp. De meeste keren was het mis, maar één keer raakte hij hem precies tegen zijn knie.

Bang voor nog meer schoppen, was Keesje toen op de loep gegaan, naar huis.

En onderweg was de knie erg pijn gaan doen.

Nú was het niet meer zo erg als gisteravond. Maar helemaal weg was het toch ook niet. Vooral daarstraks toen hij zo pardoes in zijn bed sprong. Toen voelde hij zijn knie nog goed.

Het was anders wel erg jammer, dat Henk zo dwars was geweest. Dat karretje van 'm leek zo'n echt mooi ding. Heel anders dan die uit de winkels in de stad. Dat waren maar prutsdingen: slappe wielmpjes, kleine bakjes. Daar kon eigenlijk maar een pop of een heel klein kind in zitten. Nee, dan was die kar van Henk veel beter: een lang boterkistje, een paar hoge wielen met gummi om, en een lange stok om aan te trekken.

Henks zusje Cato kon er makkelijk in zitten. En nou, die Cato was toch minstens vijf jaar.

Gisteravond, toen moe hem naar bed bracht, had hij ook om zo'n wagentje gevraagd. Moeder had geen „ja” en geen „neen” gezegd. Moeder zei, dat ze hoofdpijn had en naar bed verlangde. Maar daarom had moe toch wel „ja” kunnen zeggen?

Waar moest hij de hele dag nu mee spelen? School

had hij niet: het was Zaterdag. En naar Henk wou hij niet. Hij was kwaad op Henk, en Henk was kwaad op hem. Om dat karretje.

Neen, het was niets aardig van moe, dat ze geen „ja” had gezegd. Hij mocht toch net zo goed een karretje hebben als Henk! Was zijn vader geen dokter?

Al maar denkende aan zijn begeren, sloot Keesje zijn ogen weer en langzaam soesde hij helemaal weg. Hij dacht niet meer aan het karretje, niet meer aan zijn knie: ook niet meer aan de dansende dingetjes in de blanke zonnestreek. Hij dacht aan niets. Hij sliep.

HOOFDSTUK II.

Goed wakker.

Opeens schrok Keesje wakker.

Wat was dat?

Kraakte de deur daar zo hard open?

Met wijd-open ogen staarde hij door het halfduister naar de gangdeur.

Was ze open?

Neen! Ze zat stijf dicht.

Onderzoekend keek hij de kamer rond.

Er was niemand.

Hé, hij had het toch duidelijk gehoord: een hard gekraak van de deur, veel erger dan gewoonlijk. Hij was er echt van geschrokken. Zijn hart bonsde er nog van.

Plots hoorde hij buiten een hel geschetter.

O, nu wist Kees ineens, waar hij zo van geschrokken was. De deur had niet gekraakt, helemaal niet. Wat hij gehoord had, was het geschetter van de trompet van een schipper. Daar buiten in het kanaal voer zeker een schip voorbij. Nu moest de brug omhoog, en daarom blies de schipper zo. Om Dorus, den brugwachter te waarschuwen.

Hoor, daar had je het weer, dat geschetter. Werkelijk, het leek wel een beetje op het gekraak van de deur. Alleen, het was veel, veel harder en scheller.

Keesje stapte voor de tweede keer uit zijn bed. Nu voelde hij zijn knie helemaal niet. Hij trok de gordijnen open, rissss, rissss, rissss!

De zon zette de kamer weer vol warm licht.

Kees keek met half toegeknepen ogen naar buiten. Ja hoor, het was zoals hij had gedacht. Daar, een eindje voorbij zijn huis, dreef een schip in de vaart.

De schipper stond aan het roer, een hoorn in de hand. De dekknecht duwde met een lange vaarboom het schip vooruit, op de brug aan.

Kijk, de schipper ging weer blazen.

Wat schetterde dat!

Als Dorus ginds bij de brug dat niet hoorde, nou, dan moest hij wel doof zijn!

Keesje drukte zijn bolle wang tegen de ruit om te zien of Dorus al bij de brug was. Neen hoor, van Dorus was nog niets te zien.

„Toe dan toch, Dorus!” riep Keesje ongeduldig. „Maak dan toch voort!”

Opeens was het of Keesjes ogen door een fijn gordijntje werden afgesloten. Hij zag geen weg, geen vaart, geen schip en geen brug meer. Heel de ruit was door Keesjes adem grijs beslagen. Nu kon hij niemendal meer zien.

Maar Kees wist raad.

Met de mouw van zijn pyama-jasje veegde hij het glas schoon. Zo, nu kon hij weer kijken.

Ha, daar stapte Dorus op de brug aan.

Nu zou ze wel gauw open gaan. Dan kon het schip tussen de stenen brugdammen door varen.

Kijk, daar ging ze omhoog. Precies op tijd.

Het schip stak zijn neus tussen de dammen. Langzaam kroop het er door. De schipper zwaaide tegen Dorus, en Dorus zwaaide tegen den schipper. Dat was zo de gewoonte. Keesje wist het heel best. Dat gezwaai wilde zoveel zeggen als „goedendag”, precies als het lange getoeter van vaders auto, als hij 's morgens van huis ging naar de zieke mensen.

Kijk, nu was het schip er helemaal door. Dorus liet de brug weer zakken.

Nu sloeg hij de ijzeren bouten vast. Klaar! . . . .
Ha, daar was Catootje ook. En daar had je warempel
Henk met zijn kar.

De achterplank zat er weer aangespijkerd . . . . Kijk,

Henk beduidde Catootje, dat ze in de kar moest gaan zitten. Kees kon het duidelijk zien. Daar kroop Cato er in. Wat zat ze daar fijn! De handjes stijf aan de zijplankjes, de knietjes hoog opgetrokken . . . . Nu ging het de brug op. Wat die Henk draafde! Hij zwaaide het smalle weggetje op aan de overkant van de vaart. Prachtig ging, het prachtig! . . . Daar kwam Henk weer terug met zijn kar, Cato er in. Als een vurig paard draafde die Henk de brug over. En wat had die Cato een schik! Hij kon ze van hier af zien lachen.

Zo maar vanzelf begon Keesje „hoera, hoera” te roepen.

Hè, als hij toch ook eens zo'n karretje had. Waarom had moeder dan toch ook geen „ja” gezegd? . . . . Moeder moest „ja” zeggen. Dat móest ze! Keesje wilde het!

HOOFDSTUK III.

Bidden zonder hart.

Daar kraakte opeens nu werkelijk de kamerdeur open en . . . . moeder trad binnen.

„Goede morgen, mannetje,” zei ze. „Ben je uit je zelf al opgestaan?”

Keesje scheen moeders vraag niet te hebben verstaan. En haar „goede morgen” had hij zeker helemaal niet gehoord. Zijn hoofd zat ook zo vol met andere dingen.

„Moe,” vroeg hij met een heel ernstig gezicht, „krijg ik ook zo’n kar als Henk van Dorus heeft?”

Nu deed moeder precies of ze Keesje niet verstond. Ze boog zich over hem heen en wenste voor de tweede keer: „Goede morgen, mannetje!”

Kees begreep moeders bedoeling. Hij sloeg zijn armen om haar hals, kuste haar en riep eerst aan haar ene oor en toen aan het andere: „Ook goede morgen, moe; ook goede morgen, moe!” En dadelijk liet hij er op volgen: „Krijg ik nu ook een kar van een boterkistje net als Henk?”

Moeder moest er om lachen. „Jongen toch,” zei ze, „heb je nog geen speelgoed genoeg? Je kast beneden zit vol.”

„Ja maar,” hield Keesje vol, „zo’n kar als Henk heeft. Kom eens mee, moe. Kom eens mee!”

Hij trok moeder naar het raam, probeerde haar hoofd tegen de ruit te drukken en commandeerde: „Kijk dan moe, kijk dan! Daar bij de brug! Ziet u het, moe? Ziet u Henk met de kar?”

Moeder boog het hoofd nog wat meer naar voren.

Ja, nu zag ze Henk en Cato en het karretje ook . . . . Wat 'n ding was dat! Hoe kon haar Kees daar nu zo verzot op zijn? Een paar oude gebochelde wielen, een vies margarine-kistje en een kromme stok om aan te trekken. Dat haar jongen daar nu zo naar kon verlangen! . . . . Maar zo was Keesje. Ze wist het wel. Als een ander wat had, dan wilde hij het ook hebben.

„Ziet u het nu, moe?” vroeg hij vol spanning.

„Ja, jongen,” antwoordde moeder.

„Vindt u het niet mooi?”

„Niet bijzonder, Kees.”

„En toch wil ik zo'n kar hebben. Vader kan er best een voor me maken.”

„Maar jongen,” lachte moe, „daar heeft je vader immers geen tijd voor. Moeten de zieke mensen dan maar aan hun lot overgelaten worden? Weet je wat je doet? Je vraagt aan Henk of je ook eens met zijn kar mag rijden.”

„Dat doe 'k niet,” verzette Keesje zich. „Henk is een geménerd, die . . . .”

„Ho, ho, Kees!” bedaarde moeder. „Niet zulke woorden gebruiken. Henk is een aardige jongen.”

„Hij wil niet hebben, dat ik met zijn kar rijd, hij . . . . hij . . . . hij heeft . . . .”

Opeens zwæeg Keesje. Bijna had hij gezegd, dat Henk hem geschopt had, nou en . . . . dan kwam het zeker uit, dat hij Henks kar stuk had gemaakt.

„Nu,” zei moeder, „je vraagt het nog maar eens aan Henk. Je zult zien, dat hij het wel goed vindt.”

Keesje bleef boos kijken, maar tegenpruttelen deed hij niet meer. Moeder dacht: „Zie zo, die bui zakt al af.” Ze trok hem zijn pyama uit en het wassen en aankleden begon.

Ondertussen sprak ze vriendelijke woordjes tegen hem. Maar Keesje bleef mokken.

„Ik weet wat, vent,” zei ze opeens.

„Wat dan?“ vroeg hij, zijn moeder met een paar grote, verlangende ogen aankijkend.

„Achter in de tuin, in het schuurtje, staat je oude sportkar. Die is wel tien keer zo mooi als . . . .“

„Nee!“ weigerde Keesje beslist.

„Dan niet,“ vond moeder. „Maar zal ik je eens wat zeggen, mannetje? Ik vind mijn Keesje vanmorgen lang geen aardigen jongen. Kijk me eens aan!“

Even keek hij op, boos en ontevreden.

Moeder schudde het hoofd. „Jongetje, jongetje,“ zei ze, „moet je zo de dag beginnen? Foei! Is dat dankbaarheid voor alles, wat je van den Heere gekregen hebt?“

Ze trok de ritssluiting van Keesjes blouse op en nu was hij kant en klaar, gewassen en gekleed.

Met grote stappen liep hij naar de deur, om naar beneden te gaan. Maar moeder riep hem terug. „Vergeet je niet wat?“ vroeg ze, terwijl ze naar de stoel bij het ledikant wees.

Kees begreep, wat moeder bedoelde. Hij stapte naar de stoel en knielde er bij neer. Evenals andere ochtenden zei hij zijn gebedje op. Maar deze keer klonk het heel anders dan gewoonlijk.

Dat kwam, omdat Keesjes hart er niet bij was. Zó was het eigenlijk geen bidden. Het was niet meer dan een gebrabbel van woorden, en dat is nooit goed in Gods ogen. Maar daar dacht Keesje niet aan. Hij dacht alleen maar aan zijn begéren.

Moeder merkte het heel goed.

Toen hij opstond, trok ze hem naar zich toe, en ze trachtte hem aan zijn verstand te brengen, hoe verkeerd hij deed. „Zou de Heere God het goed vinden, Kees, dat je zo onverschillig doet?“ vroeg ze. „Wat denk je er van, jongen?“

Kees luisterde met neergeslagen ogen naar wat moeder zei. In zijn hart was een stemmetje, dat zei:

„Keesje, je moeder heeft gelijk. De Heere God vindt je gedrag niet goed, helemaal niet goed!”

Maar eerlijk erkennen, neen, dat deed Keesje niet. Hij stond maar met gebogen hoofd; en moe dacht, dat haar jongen zijn verkeerdheid inzag.

* * *

Zwijgend volgde hij moeder naar de huiskamer.

Het ontbijt stond al klaar: brood, koek, kaas, bordjes, messen, vorken, kopjes, bekers en een grote kan met melk. Overvloed!

Op vaders bordje lagen zwart gebrande broodkorstjes en wat kruimels.

Vader had dus al ontbeten.

Dat was bijna elke morgen zo. Dat kwam door de zieke mensen. Die hadden den dokter nodig. Al vroeg in de morgen.

Nu vader er niet was, mocht Mina, de dienstbode, in de huiskamer mee ontbijten.

Moeder vond dat gezelliger.

Het drietal schikte aan tafel. De ogen werden gesloten en moeder bad hardop om een zegen over de spijzen. Kees hoorde, hoe ze ook den Heere vroeg om tevredenheid, om zachtmoedigheid, en om liefde tot den Heere Jezus.

Ja, Keesje hoorde het goed, maar met moeder meebidden, neen, dat deed hij niet. Omdat hij boos was, en ontevreden, en niet zachtmoedig. Hij dacht al maar aan de kar, en aan Henk die zo gemeen had gedaan.

Nauwelijks had moeder „amen” gezegd, of Kees viel op zijn boterham aan.

Hij at en hij dronk maar.

Hij had haast.

„Niet zo schrokken, jongen!” waarschuwde moeder.

Kees zei niets. Hij at en hij dronk maar. Het eerst van allen was hij klaar.

„Moe, gaan we nu danken?” vroeg hij ongeduldig.

„Bedaard maar, ventje,” vermaande moeder. „Heb je je melk wel opgedronken?”

„Ja, moe!”

„Moet je dan geen boterham meer?”

„Nee, moe!”

Keesje zei het alles heel netjes, doch moeder merkte heel goed, dat hij nog knorrig was. Maar ze wou er nu maar niets van zeggen. Ze dacht: „De boze bui zal zo aanstonds wel helemaal overdrijven. Kees zal zachtjes-aan wel begrijpen, dat hij verkeerd doet.”

Zonder een woord te spreken zat hij voor zijn leeg bordje te wachten tot moeder en Mina klaar waren.

Gelukkig, eindelijk stak Mina het laatste brokje brood in haar mond.

Moeder nam het dagboek en las.

Maar Keesje luisterde er helemaal niet naar. Hij wist niet eens het laatste woord, toen moeder er hem naar vroeg.

Waarschuwend stak ze haar vinger op.

„Niet goed geluisterd, Kees,” zei ze, hem ernstig aankijkend.

Hij vouwde maar vast zijn handen en sloot zijn ogen.

Moeder dankte en toen ze „amen” had gezegd, wipte Keesje van zijn stoel.

„Au, wat deed die knie opeens weer pijn! Dat was die gemene Henk zijn schuld. Hij zou hem! Die nare jongen met zijn grote klompen! Henk zou het weten, dat hij hem geschopt had!”

Kees liep de gang in. Hij wou naar buiten, naar de

brug, kijken of Henk er was met de kar, en dan . . . .
dan zou hij Henk, dan zou hij . . . .

„Ho eens, mannetje,” riep moeder, hem in de gang
volgend, „waar wou je naar toe?”

„Naar Henk, moe. Spelen of zo!”

„Gelukkig,” dacht moe, „nu is de boze bui helemaal
over.” Ze kneep hem eens heel even in een van zijn
dikke wangen en zei: „Nu, ga dan maar. Voorzichtig
zijn, hoor! Pas op de vaart en op de auto’s.”

„Ja moe

HOOFDSTUK IV.

De verkeerde weg.

Een heel klein beetje trekkebenend haastte hij zich de gang door, de weg op, in de richting van het brugwachtershuis. Hij keek, of hij Henk of Cato ook op de kade zag. Neen, ze waren nergens te zien. Ze zaten zeker in huis of in de hof. Nou, hij zou wel eens zien waar ze waren. Hij stapte nu maar kalmpjes door. Zijn knie hinderde hem nu helemaal niet.

Toen Keesje dicht bij de woning van den brugwachter was gekomen, bleef hij staan. Hij begon een beetje bang te worden. Voor Dorus. Dorus zou wel nijdig zijn. Om dat achterplankje van Henks kar. Dorus viel niet mee. Wat kon hij soms tegen de schippers uitvaren, als ze iets deden, dat niet naar zijn zin was. Neen, met Dorus moest je oppassen.

Een poosje bleef Kees op hetzelfde plekje staan. Hij wist eigenlijk niet goed wat hij doen zou.

Eindelijk deed hij een paar stapjes vooruit, tot dicht bij het haagje van de voorhof. „Hèèènk!” riep hij. „Hèèèèènk! Kom je?”

Maar Henk kwam niet. Er kwam geen mens. Catootje ook al niet.

Keesje riep nog een keer, met een lange uithaal: „Hèèèèèèènk! Hèèèèèèèèènk!”

Maar het hielp niet. Er was zeker geen mens in huis.

Een hele tijd stond hij naar het huis te kijken en wist niet wat hij doen zou.

Waarvoor was hij nou eigenlijk naar hier gekomen? . . . . Om met Henk te spelen? . . . . Maar hij had

toch immers ruzie met Henk . . . . Met Henk vechten dan? . . . Zeker om weer zo'n trap tegen zijn knie te krijgen? . . . Neen, neen, niet vechten, niet vechten, . . . maar toch . . . . Henk was een geménerd. Die gunde hem niet eens, dat hij even met zijn kar reed.

Voorzichtig deed Keesje nog een paar stapjes vooruit. Nu kon hij precies door het zijraampje in de kamer zien.

Neen, daar was niemand.

Keesje waagde nog een paar stapjes. Nu was hij bij het hofpoortje.

Kijk, daar stond warempel Henks kar.

Hij begon die zo goed als hij maar kon te bekijken.

Neen, nu hij die kar van zo dichtbij zag, vond hij het toch een lelijk ding. Zulke rare wielen, en dan die smerige planken met die grote, zwarte letters er op. Neen hoor, daar was niet veel moois aan. Gisteren, toen hij de kar voor het eerst zag, leek het nog wel zo wat. Maar nu! . . . . 't Was een oud, vies ding. Net mooi genoeg voor Henk. Henk had hem geschopt. Henk was een geménerd! Keesje deed nog een paar stapjes vooruit. Nu was hij vlak bij het karretje. Een beetje angstig keek hij nog eens goed rond, of hij ook iemand zag . . . . Ja werkelijk, daar zag hij opeens Dorus, maar . . . . heel, heel achter in de hof. Eigenlijk kon hij Dorus niet helemaal zien. Hij zag nu eens zijn hoofd en dan zijn gekromde rug. De brugwachter was aan het spitten. Die merkte natuurlijk niet, dat hij hier stond.

Kijk, daar verdween Dorus achter de struiken. Nu was er niets meer van hem te zien. Keesje voelde nu helemaal geen angst meer. Hij pakte de trekstok van het karretje beet en wipte het ding op en neer. Toen duwde hij het wat naar achteren, trok het naar voren, nog een keertje en nog een keertje.

Foei, wat piepte dat ding!

Keesje keek de hof nog eens in, of Dorus ook te zien was.

Neen, hoor.

Toen trok hij de kar achter de haag weg, het voetpaadje op, naar de kanaalweg.

„Piep, pie-iep, piep; piep, pie-iep, piep,” deed het gekke ding.

Gelukkig, Dorus kon het niet horen. Die was veel te ver weg.

Keesje trok het karretje dwars de weg over. Neen, niet de brug over. Dat durfde hij niet. Dicht langs de vaartkant. Daar was het lager dan midden op de weg. Dorus kon hem daar helemaal niet zien.

Hij begon met de kar te draven, al harder en harder.

„Piep, piep-piep, piep; piep, piep, piep-piep.” Het ding piepte nu zo driftig, dat Kees er om lachen moest.

Bons! Daar kreeg hij een ruk, dat hij bijna op zijn neus schoot. De kar schoof scheef, bleef vast zitten, een van de wielen raakte los en rolde Keesje met een vaartje voorbij, lager, lager, al lager de helling af en . . . plons! Daar verdween het in het water.

Keesje keek langs de kanaalkant naar beneden. Hij zag niet anders dan grote, al wijder wordende kringen in de vaart. Het wiel was weg, weg, weg!

Verslagen stond Keesje daar in het kringelende water te kijken. Toen opeens voelde hij een grote angst over zich komen. Zonder verder naar de kar om te kijken, holde hij de weg op. Naar huis moest hij, naar huis!

Au, au, wat deed die knie nu pijn!

* *
* *

Met een paar gloeiende wangen stormde hij bij Mina de keuken in.

„Jongen toch!” zei ze, Keesje donker aankijkend. „Is dat me laten schrikken.”

„'k Ben moe,” was alles, wat hij ten antwoord gaf, en hij ging op een stoel zitten.

„Wat heb je een kleur,” verwonderde Mina zich.
„k Ben warm,” gaf Keesje als verklaring.
„Waar kom je vandaan?”
„Van Henk. Maar hij is niet thuis. Er was geen mens thuis.”
„O,” verklaarde Mina, „dat wist ik wel. Dat had ik

Toen opeens voelde hij grote angst over zich komen.

je straks wel kunnen zeggen. Maar ik wist niet, dat je naar Henk ging.”

„Heb ik toch gezegd,” deed Keesje snauwerig.

„Mij niet,” hield Mina vol. „Dan had ik je wel gewaarschuwd. Toen wij straks aan tafel zaten, ging Henk met zijn moeder en Catootje hier voorbij.”

„Heb ik niet gezien,” mopperde Keesje.

„Ik wel,” zei Mina. „Maar Dorus was dan toch wel in huis?”

„Dorus was in zijn hof. Achter in!”
„Dat kan,” verklaarde Mina. „Zeker aan het werk.”
„Maar hij heeft me niet gezien,” riep Keesje met een
ophef. „Nee hoor, dat kon hij niet.”

Mina keek even van haar werk op. Wat deed die Kees
toch raar!

„Mocht Dorus je niet zien?” vroeg ze. „Ben je bang
voor hem?”

„Ja,” antwoordde Keesje, en meteen sprong hij van
zijn stoel en liep de keuken uit.

„Wat een rare jongen,” vond Mina.

Zonder er verder meer aan te denken, ging ze met
haar werk verder.

Keesje liep de gang door, de huiskamer in.

Er was niemand.

Wat leek hem de kamer nu hol en vreemd. Nee,
alleen wou hij hier niet blijven.

Boven hoorde hij gestommel.

Dat zou moeder wel zijn. Zeker bezig op de slaap-
kamers.

Hij ging de gang weer in, naar de trap, en klom een
paar treden omhoog.

Au, die knie dan toch! Dat was de schuld van dien
geméenen Henk . . . . Maar nu had Henk er ook wat
voor terug . . . . de kar kapot . . . . het ene wiel weg. . . .
weg . . . . weg . . . . diep onder water. Dat was nu eens
fijn voor Henk!

Met de handen aan de trapleuningen, steunend op
zijn ene been, bleef hij op de derde trede staan.

Het was net of hij zo maar ineens niet voor- of
achteruit kon.

Dat kwam niet van de knie, o neen! Dat kwam ergens
anders van. Dat kwam van dat vreemde gevoel daar
binnen in hem: angst . . . . schrik . . . . ontevredenheid
om wat hij gedaan had.

Het was hem op eens of hij moeder weer hoorde

vragen: „Zou de Heere het goed vinden, Kees?”

Dat had moeder vanmorgen ook gevraagd, toen met zijn ochtendgebed; en toen hij zo op Henk schold. En moeder had gelijk . . . . O, als moe eens wist, wat hij gisteren en daarstraks met de kar van Henk had gedaan! Dan zou ze zeker ook weer vragen: „Vindt de Heere dat wel goed, Kees?”

Maar gelukkig, moe wist er niets van, niets! Niemand wist er iets van! Niemand had het gezien, dat van daar straks. Dorus ook niet. Niemand! . . . . Niemand? . . . . Werkelijk niemand?

Keesje wist beter, en dat maakte hem zo gejaagd, zo bang.

Zou hij moe maar gaan zeggen wat hij gedaan had, gisteren, vandaag?

Hij klom nog een paar treden naar boven.

Toen bleef hij weer staan.

Neen, hij wou het moe niet zeggen, neen, neen, neen!

HOOFDSTUK V.

Een stemmetje van binnen.

Langzaam ging hij de trap weer af.

Hij dwaalde wat door de gang en door de benedenkamers; liep de tuin in; ging weer terug; stapte voor de tweede keer de tuin door en . . . . daar stond hij bij het schuurtje.

Hij duwde de deur open.

Meteen stooft hij verschrikt terug.

Wat was dat, dat daar zo opeens langs zijn benen vloog, en toen die boom daar in?

O, hij zag het al. Een kat. De kat van Dorus. Zou die hem nagelopen zijn?

„Ksssst! Ksssst!” joeg hij het dier.

Maar poes bleef rustig op haar verheven plaatsje zitten.

Keesje stapte het schuurtje binnen.

Hier moest immers ergens de oude sportkar staan, waar Mina hem als kleine jongen zo dikwijls in had rondgereden.

Hij keek eens rond, en ja hoor! Daar stond ze, weggestopt achter een grote mand en een kist.

Hij trok de mand weg. Dat ging nog al makkelijk. Ze was maar licht. Met de kist had hij meer moeite. Wat moest hij trekken en duwen!

Eindelijk had hij de kar vrij. Hij haalde haar uit het hoekje en reed ze tot bij de deuropening.

Zo, nu stond ze in de volle zonneschijn.

„Sjonge,” vond Keesje, „wat een mooie kar is dat nog, veel mooier dan die smerige boterkist van Henk.

Ze zit wel vol met stof. Maar dat is niet erg. Mina kan haar wel schoonmaken.”

Keesje wrikte eens aan de wielen.

Nou, die zaten nog stevig vast.

Hij trok eens aan de rugleuning, aan de zijstukken, aan het voetenbankje, en toen nog weer eens aan de wielen.

Het was alles best in orde.

De verf was ook nog mooi. Je zou eens zien, als de stof er maar eens af was. Dan was het een pracht-kar. Moe had toch wel gelijk. Die sportkar was wel tien keer zo mooi als die smerige boterkist van Henk.

Lang stond Keesje naar zijn kar te kijken, en onderwijl dwaalden er allerhande gedachten door zijn hoofd. En hij hoorde ook een stemmetje daar binnen in zich. En dat stemmetje zei maar gedurig: „Kees, je hebt iets gedaan, dat God de Heere niet goed vindt; vandaag, en gisteren ook.

Dat was nu moeders stem niet. O, neen! Dat was een stem, die in hem zat. Die nooit zweeg, als hij iets verkeerd deed. Overal ging die stem met hem mee. Zo onverwacht begon ze soms in hem te praten. En dan moest hij luisteren, of hij wilde of niet. Dat was wel eens erg lastig en vervelend.

Nu ook weer!

Wat moest hij toch doen, om die stem niet te horen? Wat die stem nu tegen hem zei, wist hij wel. Hij had verkeerd gedaan, met het bidden, tegen Henk, en tegen moe ook. Daar viel niets meer aan te veranderen. Het was gebeurd.

Verdrietig schoof Keesje zijn sportkar weer het schuurtje in en duwde ze in haar oude hoekje.

Zin om er mee te spelen had hij nu helemaal niet.

Hij sleepte de kist en de mand weer op de plaats waar ze gestaan hadden. Zie zo, dat was klaar.

Wat zou hij nu doen?

Hij wist het zelf niet.
In de tuin verveelde het hem. In huis wilde hij niet
zijn.
Dan de weg maar op.

* * *

Zonder dat hij het nu eigenlijk wilde, liep hij de
richting uit van het brugwachtershuis.
Toen hij daar zo liep, dacht hij van zelf aan de kapotte
kar van Henk.

Zou ze nog aan de kant van de vaart liggen?

Hij liep naar de kanaalkant en keek.

Ja hoor, daar ginds, een eind voor de brug, daar
lag ze. Het ene wiel stak schuin omhoog.

Langzaam drentelde Keesje verder. Nu en dan bleef
hij even staan. Dan keek hij over het water van de vaart,
dat zo glimmend geel in de zon spiegelde. En hij tuurde
over de wijde grasgronden met de ontelbare koeien, die
er liepen. Maar het meest keek Keesje toch naar het huis
bij de brug. En dan voelde hij telkens een beetje angst.

Zou Henk al thuis zijn? Zou Henk het al weten van
zijn kar?

Kijk, daar kwam Catoetje de hof uitlopen.

Nou, dan was Henk zeker ook wel thuis.

Kees bleef staan en boog zich wat naar de grond
Cato moest hem niet zien.

Daar liep ze de brug op. Middenop bleef ze staan.
Wat stond ze toch te kijken! Alle kanten keek ze uit.

Zou ze naar de kar zoeken?

Zie, zie, daar holde ze op een draf de brug weer af,
de kanaalkant langs, regelrecht naar de kapotte kar.

Daar was ze er. Wat keek ze!

Even bleef Cato bij de kar staan. Nu sukkelde ze naar
huis, met de onderkant van haar schortje voor de ogen.
Catoetje hilde. Om de kar. En dat was zijn schuld.

Toen opeens kon hij zich niet langer inhouden.

„Catooooo . . . . Catoootje!” riep hij, zo hard hij kon, „Catootje, ik heb het gedaan. Ik heb de kar kapot gemaakt. Catoooo!”

Maar Catootje scheen het geroep niet te horen. Ze keek wel even van achter haar schortje in de richting waar hij stond, maar dat was ook alles. Nu liep ze het hofpad weer op, naar huis.

Keesje ging een eind dichterbij de brug aan. Hij wilde zien, goed zien, wat er nu gebeuren zou.

Opeens bleef hij staan en dook heel klein in elkaar.

Daar was Henk. Als een haas zo vlug schoot Henk de weg op. En daar had je Dorus ook. Hij hield Catootje aan de hand. Ze schreide nog.

Alle drie gingen ze op de kar aan.

Catootje huilde. Om de kar.

Maar wat er toen gebeurde, kon Keesje niet allemaal zien. En wat er allemaal gepraat werd, kon hij ook niet verstaan. Doch dat Dorus vreselijk boos tegen Henk deed, zag hij wel; en dat Henk een geweldig standje kreeg, kon hij wèl horen. Keesje begreep het wel: die Dorus dacht vast en zeker, dat Henk de kar bij de vaart had laten staan en kapot had gemaakt.

Henk kreeg van alles de schuld . . . en Henk had geen schuld. Zie, Kees kon zien, dat Henk schreide, en die arme Cato schreide ook weer heel erg.

Keesje kreeg het benauwd.

Als hij gedurfd had, dan zou hij zo maar naar Dorus gelopen zijn. Om hem te zeggen, dat Hij Henk niet zo'n standje moest geven; dat Henk onschuldig was.

Maar Keesje durfde niet. Keesje was bang voor Dorus. Vooral nu!

Als hij eens hard ging roepen? Zo, dat Dorus het hoorde.

Hij richtte zich op, hield zijn handen als een roeper aan zijn mond en riep met een mager, bevend stemmetje: „Dorus, Henk heeft geen schuld! Ik heb het gedaan, Dorus! Ik heb het gedaan!”

Maar Dorus hoorde het niet. De wind droeg Keesjes schrale stemmetje het wijde veld in.

Keesjes hart liep over van verdriet. Wat moest hij toch beginnen? Die arme Henk kreeg straf voor iets, dat hij niet eens gedaan had. Henk kreeg straf door hem.

Keesje voelde een groot medelijden in zich opkomen, medelijden met Henk. Neen, Henk was geen geménerd. Hijzèlf was een geménerd. Hij had de kar bij het haagje weggehaald. Hij had ze naar de vaarkant gesleept. Zijn schuld was het, dat er een wiel in het kanaal was geroold. Neen, het was gemeen van hem. Zo iets zou God zéker niet goedvinden. Wat moest hij er toch aan doen?

Opeens viel hem een gedachte in: een goede gedachte. Zijn ogen stonden er blij van.

Op de goede weg.

Eerst langzaam, met gebogen rug voortsluipend, en ten laatste op een draf ging hij op huis aan.

De knie deed bij elke stap wel een beetje pijn, maar allo, daar kon Keesje zich nu niet aan storen. Hij had haast. Hij moest gauw naar moe. Om haar zijn plannetje te vertellen. Ze zou het vast wel goed vinden . . . en . . . de Heere God zeker ook wel.

Thuis trof hij moeder in de huiskamer.

Nog hijgend van het harde lopen stapte hij op haar toe en vlijde zich tegen haar aan.

„Moe,” hij wat schuchter. Verder kwam hij niet.

Moeder begreep dadelijk, dat er wat bijzonders met Keesje aan de hand was. Ze kende haar jongen wel. Ze sloeg haar arm om zijn schouder en drukte hem dicht tegen zich aan.

„Wat is er, Kees?” vroeg ze vriendelijk.

Maar Keesje kon niet goed op gang komen. Hij wist eigenlijk niet goed waar hij mee moest beginnen.

„Kom je me wat vertellen, Kees?” drong moeder aan.

Die vraag hielp. Nu wist Keesje opeens, hoe hij beginnen zou.

„Moe, Henk zijn kar is kapot.”

Nu hield hij ineens weer op met zijn verhaal. Het was ook zo erg, erg moeilijk voor Kees, om aan moe te vertellen, dat hij kwaad had gedaan; dat het zijn schuld was, dat de kar kapot was.

Even wachtte moeder, wat Kees nog meer te vertellen

had. Dat er nog meer moest volgen, had ze onmiddellijk begrepen.

„Zo,” zei ze eindelijk, toen Keesje bleef zwijgen, „is Henk zijn kar kapot? Nou, dan moet Dorus ze maar weer maken.”

„Dat kan niet,” verklaarde Keesje.

„Hoe zo?”

„Het wiel ligt in de vaart.”

„Dat is gek,” vond moe. „Kan Dorus het er niet uitvissen?”

„Nee, moe.”

„Waarom niet?”

„Hij weet niet eens waar het ergens ligt. 't Is de kar een eind voorbij gerold, en . . . .”

Kees sloot opeens zijn lippen stijf op elkaar. Nu was hij werkelijk al bezig om zichzelf te verraden. En dat wou hij maar liever niet.

Moeder voelde hoe langer hoe meer dat er iets met haar Kees niet in orde was. Hij wilde wat voor haar verbergen en hij wilde haar ook wat zeggen. Haar jongen zat in moeilijkheid. Daar moest hij uitgeholpen worden.

Ze duwde hem zachtjes een eindje van zich af.

„Zo, Kees,” gebood ze, „sta nu eens rechtop en kijk me eens flink aan. Wat wou je nu eigenlijk aan me vragen? Want je hebt wat te vragen, Keesje. Is het niet?”

Kees knikte.

„Nou, vooruit dan, als een flinke jongen.”

Maar Keesje vroeg niets. Och, zijn onrustig hart begon hem ook zo te plagen!

Opeens barstte hij in snikken uit.

„Ik . . . . ik . . . . ik heb . . . . ik heb de kar . . . de kar van Henk . . . . stuk . . . . stuk gemaakt en nou is . . . .”

Keesje kon niet verder.

„Maar jongen!” verbaasde zich moeder. „Wat begin je nu?”

Ze trok hem weer naar zich toe en streek hem met de hand over zijn blonde lokken.

„Allo,” zei ze, „een flinke jongen gaat toch zo maar niet een deuntje huilen. Vertel eens op. Heb jij het wiel van Henks kar in de vaart gegooid?”

„Neen, moe, . . . het . . . het rolde . . . het rolde er in . . . maar . . . maar . . . het is mijn . . . het is mijn . . .”

Weer kon Keesje het niet verder brengen.

„Toe dan, vooruit dan!” moedigde moeder hem aan. „Je moeder mag toch wel weten, wat er is gebeurd. Wees nu eens een ferme kerel.”

Toen greep Kees moed en hij vertelde, . . . hortend en stotend.

Bijzonder regelmatig deed hij zijn verhaal niet. Hij sprong van het een op het ander. Hij vertelde van het wiel, dat in de vaart rolde; van de ruzie met Henk; van zijn angst voor Dorus, van de schop tegen zijn knie; van het plankje, dat hij van de boterkist aftrok; van het verdriet van Catootje, en ten laatste van het vreselijke standje, dat Henk van zijn vader kreeg en dat Henk toch eigenlijk niet had verdiend.

Keesje haspelde het alles wel een beetje erg door elkaar, maar moeder begreep het toch wel zo wat.

Om het goed te weten, vroeg ze hem nog een en ander na, en toen wist ze precies, wat er gebeurd was.

Wat was ze blij! Omdat Kees zijn gedrag zelf veroordeelde.

Wat was ze dankbaar! Omdat haar jongen geen rust had gehad over het verkeerde, dat hij deed. Hij was er immers uit zichzelf mee voor de dag gekomen!

Als Keesje nu ook maar begrijpen wou, dat hij niet alleen tegen Henk verkeerd had gedaan, maar dat hij ook ongehoorzaam was geweest tegenover den Heere God.

En daar praatte moeder met haar jongen over, vriendelijk en ernstig.

En Keesje begreep. Was niet telkens de vraag in hem opgekomen: „Zou de Heere dat wel goed vinden?”

Moeder sprak ook van den Heere Jezus, Die in liefde en gunst neerziet op ieder, „die zijn zonden belijdt . . . en ook laat.”

Stil luisterde Keesje toe. Ja, dat laatste, wat moe daar zei, wist hij wel. Het stond in vaders Bijbel.

„En wat wou mijn jongen nu doen?” vroeg moeder ten laatste.

Kees richtte zijn gebogen hoofd op en keek zijn moeder met een paar grote, vragende ogen aan.

„Nou?” drong moeder aan.

„Mijn sportkar aan Henk geven,” zei Kees vastbesloten.

Toen zette moeder ook heel even een paar grote ogen op. Ze gaf niet dadelijk antwoord, maar dacht enige ogenblikken na.

„Geef je niet om je sportkar?” vroeg ze eindelijk.

„Jawel,” antwoordde Keesje, „maar ik heb de zijne kapot gemaakt. Het ene wiel is ook weg.”

Weer zat moeder in gedachten voor zich te kijken. Ze wilde niet te haastig zijn.

„Nu, goed dan,” zei ze ten laatste. „Breng de kar dan maar naar Henk.”

Keesjes ogen straalden. Wat was hij blij! Het was hem, of er een zwaar drukkend ding van hem afviel. Hij had wel kunnen dansen. Als zijn knie op dat ogenblik maar niet zo'n pijn had gedaan. Hè, het was nu veel erger dan straks. Dat kwam zeker van dat harde lopen. Neen, dansen deed Keesje niet, maar hij klapte wel in zijn handen. En toen kneep hij zijn moeder eens stevig in haar hand. Dat was alles van louter blijdschap en dankbaarheid.

HOOFDSTUK VII.

Een goed besluit.

„Ga nu maar gauw,” zei moeder, haar hand terugtrekkend.

„Mag Mina de kar dan eerst wat schoonmaken, moe?” vroeg Keesje.

„We zullen ze eens gaan bekijken,” besliste ze.

Samen gingen ze de gang door, de tuin in en zo naar het schuurtje.

Hè, wat had Keesje een last van zijn knie nu! Hij kon er werkelijk niet goed door lopen.

Vlak bij de schuur merkte moeder het.

„Wat loop je toch raar!” zei ze.

„Mijn knie,” verduidelijkte Kees. Meteen boog hij zich en streek met de hand zachtjes over de pijnlijke plek.

„Is het zo erg?” vroeg moe. „Laat me eens even zien.”

Ze trok Keesjes broekspijp op.

„Maar jongen,” riep ze, „wat is die knie dik! Gauw, daar mag je niet langer mee lopen. Hier, houd me maar aan mijn arm vast. Vader komt zo aanstonds thuis. Die moet er eerst eens naar kijken.”

Met Keesje aan haar arm keerde ze naar het huis terug, en wees hem een plaatsje op de divan.

Wat keek hij pruilerig.

„Lig je niet goed, jongen?” vroeg moeder.

„Jawel, maar . . .”

„Nu, wat maar?”

„Nou krijgt,” viel Keesje verdrietig uit, „nou krijgt Henk de sportkar niet.”

„Dat komt wel in orde,” beloofde moeder.

„Mag ik ze dan nog even naar Henk brengen?” verzocht hij.

„Nee, Kees,” weigerde moeder. „Eerst horen, wat vader zegt.”

„Toet, toet, toet! Toe-oet! Toe-oet!” klonk het buiten.

Gelukkig, daar was vader net.

Moeder liep hem tegemoet en vertelde hem in de gauwigheid, wat er met Keesje gebeurd was.

Binnen een paar minuten stond vader in de kamer.

Nauwkeurig bekeek hij de knie.

„Nou vent,” zei hij, „dat been moet een paar weken rust hebben. Niet er op lopen, hoor! Hoe beter je het spaart, hoe eer het genezen is.”

Vader ging even naar zijn huis-apotheek en haalde een fles met donkerbruin vocht en een lange zwachtel. Keesjes knie werd besmeerd en stevig ingezwachteld. Zijn been was nu zo stijf als een paal.

„En nu blijf je maar stilletjes op de divan liggen,” zei vader, toen de behandeling was afgelopen.

„Maar de kar, moe, de kar voor Henk,” klaagde Keesje.

„Daar zal ik voor zorgen, Kees,” beloofde ze.

En moeder hield woord.

Mina kreeg opdracht de sportkar eens flink schoon te maken. Zelf bracht ze in die tijd een bezoek in de woning van den brugwachter.

Ze trof het. Allen waren thuis.

In het kort vertelde ze van de ruzie tussen Henk en Keesje en ten laatste, wat er die morgen met Henks kar was gebeurd.

Toen keek Dorus wel een beetje vreemd op zijn neus. Hij had zijn jongen een onverdiend standje gegeven. Toch was hij ook blij, want Henk had dan toch heus niet gelogen. Maar dat Henk den kleinen Kees zo'n trap

tegen de knie had gegeven, kijk, dat was erg, erg ondeugend van Henk geweest. En nu kreeg zijn jongen nog een sportkar op de koop toe. Nee, dat was al te mooi. Dat wou hij niet hebben. Dat mocht niet. Henk had eer een pak op zijn broek verdiend.

Maar mevrouw van den dokter bracht Dorus aan het verstand, dat het wel mocht. Want haar Kees wilde er

Zo ging het, tot de knie weer beter was.

mee tonen, dat hij berouw had. En omdat Keesje niet lopen mocht, moest Henk de kar zelf maar komen halen.

Daar zag Henk nu werkelijk tegen op. Hij zag nu duidelijk in, dat hij allesbehalve aardig tegen Keesje was geweest.

Maar er zat niet anders op. Zonder de wandeling naar het doktershuis kwam hij er niet af. En daarom

ging hij maar dadelijk met mevrouw mee. En toen hij tegenover Keesje stond, wist hij niet anders te zeggen dan: „Het spijt me, Keesje. Ik wou . . . . ik wou . . . . dat ik je dikke knie had.”

Wat schoot Keesje toen in de lach. En daarmee was het bezoek afgelopen, want geen van beiden wisten ze, wat ze zeggen zouden.

* *
* *

Recht gelukkig trok Henk met de schoongemaakte sportkar naar huis. Catoetje was opgetogen, maar Dorus pruttelde, dat de mevrouw van den dokter het al te erg had gemaakt. Henk had zo iets helemaal niet verdiend.

Heel de Zaterdagmiddag waren Henk en Cato druk bezig met het nieuwe bezit.

Maar toen het Maandagmorgen tegen schooltijd liep, stond Henk met de sportkar voor het doktershuis.

Keesje mocht immers niet lopen, en Keesje moest toch naar school.

Welnu, dan zou hij hem rijden, van huis naar school, en van school naar huis.

Zo ging het, tot de knie weer beter was. En sinds bleven ze goede maatjes.

En Keesje?

Hij dacht dikwijls, als hij wat ging doen, aan de vraag, die moeder hem geleerd had: „Zou de Heere dat wel goed vinden?”

